

дено от Ботевата поезия. Едно доволно банално наблюдение, една самопонятна очевидност, която дори е ненужно да споменаваме, ако още с акта на заимстването ѝ не се проявяваха и някои твърде специфични отлики, които бързо радикализират Яворовите поетически текстове като нещо уникално, въпреки съдържащите си в тях типични, дори шаблонни романтически клишета. От даденостите на Ботевия лирически дискурс ранният Яворов успява да оформи свой, относително стабилен лирически модел, който спокойно можем да наречем *модел на абсолютната гръд* и който последователно и неотстъпно е актуализиран до 1907 г. И тук трябва да споменем първата отлика на Яворовата интровертност: в сравнение с Ботевия лирически субект, за когото е достатъчно да изрази себе си чрез лаконичното *в гърди, в тез гърди* и най-много да поясни *мен, в гърди*, в поезията на Яворов лаконичното упоменаване на *гръдта* се разраства до особено настоятелен, дори драстичен, т.е. основен остензивен жест – и ранният, и късният Яворов не се уморява да сочи към тази непонятна и сякаш неведома своя вътрешна дълбочина, повтаряйки *в гърди ми, в гърдите ми, моите гърди, в своите гърди, в гърдите мои*. Това е предостатъчен повод да се замислим върху необозримата семантична площ на *гръдта* в Яворовата поезия, върху неусетното ѝ сдобиване с висока символичност и най-вече върху ставащия крайно съмнителен факт, дали категорично-императивното, недвусмислено апологетизиране на *тук-пространството* наистина започва да бележи поврат от „Песен на песента ми“ нататък, т.е. дали не става дума за ескалирането в манифеста на поета на плавни, еволютивни семантични натрупвания. Явно е, че у Яворов неизменното (почти неизбежно) насочване на вниманието към *гръдта* е свързано с осъзнаване на действителното субективно начало, т.е. с проектиране на едно обетовано лично пространство, което обяснява неминуемото, изрично персонализиране на *гръдта*, второ отличие от Ботев, чийто лаконизъм относно „тази неп-